

Abstrakt

Autorka si v rámci disertační práce klade za cíl představit hru *Jošicune mezi květy sakur* (*Jošicune senbon zakura*) jakožto unikátní dílo japonského dramatu, které se vyznačuje značnou komplexností a zaujímá výjimečné místo v korpusu japonské literatury. Třebaže uvedená hra je co do svého významu srovnatelná s díly zpracovávajícími známou legendu o čtyřiceti sedmi věrných róninech, není ve větší míře přeložena do západních jazyků. Jsou zde ovšem dvě výjimky: anglický překlad (Jones, Jr. 1993) a německý překlad (Klopfenstein 1982). Autorka při zpracovávání disertační práce vycházela ze srovnání těchto dvou překladů a z úplné verze původního textu (v podobě, ve které se text objevuje ve *Sbírce textů divadla džóruri Takedy Izumoa a Namiki Sósukeho* a ve *Sbírce textů loutkového divadla džóruri Júdy Jošia*). Záměrem autorky bylo zprostředkování jmenované hry české čtenářské a odborné veřejnosti.

Interpretaci hry *Jošicune mezi květy sakur* autorka začíná výkladem historického pozadí, ze kterého vzešla legenda o vojevůdci Jošicunem z rodu Minamoto. Tento výklad zahrnuje Jošicuneho život od období nepokojů éry Heidži (1159) kdy se narodil do jeho smrti (1189). Dále se autorka soustředí na vývoj, kterým prošla Jošicuneho legenda v rámci vývoje japonské literatury. Dochází zde k posunu od dvorské literatury období Heian k válečným kronikám (gunki), vznikají nové žánry a styly a Jošicuneho život je zde častým námětem. Šimazu Hisamoto (1977) dělí nezměrné množství literárních děl ztvárňujících Jošicuneho legendu do několika velkých skupin podle žánru. V klasické literatuře lze Jošicuneho legendu sledovat zpět k žánru válečných kronik gunki a posléze k textům nó her (libretům jókjoku), krátkým komickým hrám kjógen a k ilustrovaným vyprávěním (sešitům otogizóši). V literatuře období Edo pak převládají žánry džóruri a kabuki. Hra *Jošicune mezi květy sakur* byla adaptována pro loutkové divadlo džóruri a herecké divadlo kabuki, přičemž autorčin český překlad hry vychází z dřívější džóruri verze, byť se zde nabízí i otázka specifik adaptace jmenované hry pro divadlo kabuki. Jmenovat lze také žánr ukijozóši (jedná se o vyprávění doprovázená četnými dřevoryty). S Jošicuneho legendou se tak setkáváme prakticky napříč všemi žánry a legenda je díky tomu stále živá. Hra *Jošicune mezi květy sakur* je svým způsobem modelovým literárním dílem a stejně tak příznačným dramatem 18. století, které reprezentuje jednu unikátní interpretaci Jošicuneho legendy.

Co se týče metodologického přístupu, autorka hodlá vyjít z analýzy literárního prostředí, ze kterého vzešla hra *Jošicune mezi květy sakur* a na této analýze založené literární komparace, aby se mohla hlouběji zaměřit na důvody, proč se uvedená divadelní hra stala natolik silnou součástí japonského literárního dědictví a proč je její poselství do značné míry přenosné i do cizorodých kulturních prostředí, na první pohled vzdálených japonské mentalitě; autorka se domnívá, že odpovědí na otázku „univerzálnosti“ hry *Jošicune mezi květy sakur* by mohl být koncept kolektivního vědomí estetické hodnoty v díle Jana Mukařovského.